

den kvælende Hede, og ikke et Øjeblik var Kaffe-kedlen ude af Kog. Selv Væver Hansen indfandt sig og hilste paa det unge Par med sit skæve, tvetydige Smil.

Emanuel følte sig lidt underlig til Mode ved at modtage alle disse Menneskers Lykønskninger, endnu inden han havde faaet talt alvorligt med Hansine selv, ja uden at han egentlig endnu havde hørt Ja-Ordet af hendes egne Læber. Han begyndte næsten at blive skinsyg paa denne store, røde Ane, der havde plantet sig dér ved hendes Side som en Vogter og uafsladelig kærtegnede hendes Haand nede i sit Skød — akkurat som om det var de to, der var de Forlovede. Hele Tiden sad han og spekulerede paa, hvorledes han skulde bære sig ad for at faa Hansine ud af dette Menneskes Vold og komme til at tale med hende under fire Øjne.

Omsider fik han Lejlighed til at komme hende saa nær, at han — uden at andre hørte det — kunde spørge hende, om de ikke skulde spasere lidt sammen ude i Haven.

Hun rejste sig straks. Men Ane fulgte. Det var, som hun følte sig berettiget til som Hansines bedste Veninde at være meddelagtig i de to's Fortrolighed.